

[Aksel Møller.]

andetsteds; i modsat fald er det vel egentlig på tide, at det sker.

Da jeg sidst udtalte mig om mit partis syn på den økonomiske situation, sagde jeg, at jeg var tilhænger af en fortsat overbalancering af statsfinanserne. Jeg mente da, at dette formål kunne opfyldes indenfor finanslovforslaget, som det da var forelagt. Denne opfattelse er ikke blevet mindre stærk hos mig efter oversigtens opgørelse af statsfinansernes udvikling. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen vil formentlig tilgive mig, at jeg ikke helt deler den opfattelse, han har ladet komme til orde i dag. Jeg mener ingenlunde, at de erfaringer, vi har for finanspolitisk budgetlægning bekræfter for os, at det ville være finanspolitisk letsindighed nu at indstille sig på en nedsættelse af skatterne.

I oversigten for 1953 — hvis jeg må have lov til at bruge dette lille eksempel på, hvordan udviklingen har vist sig at være med hensyn til budgetlægningen; tidligere år vil vise det samme, men de er formentlig mere ude af økonomisk balance, end året 1953 har været — i oversigten for 1953, som var dateret 7. februar 1953, skønnede man, at året 1953—54 ville give et underskud på ca. 30 mill. kr. Den nu foreliggende oversigt, den økonomiske årsoversigt, som vi i dag behandler, viser, at dette år vil slutte med et overskud på 180 mill. kr., altså en forbedring på 210 mill. kr. For det kommende år, 1954—55, regnede man for nogle få måneder siden, ved finanslovens forelæggelse, med balance. I oversigten regner man nu med et overskud på 80 mill. kr. Jeg vil hævde, som jeg gjorde det i november — styrket i den antagelse, jeg dengang fremsatte, at året 1954 ikke ville frembyde nogen økonomisk forværring — at finansåret 1954—55 vil give et overskud på et betydeligt større beløb end det, som står opført i den økonomiske årsoversigts finansplan. Så stort mener mit parti dette overskud vil blive, at der er finansiel begrundelse for at anvende et beløb på op imod 100 mill. kr. til lettelse af skatter og indirekte afgifter. Der vil endda være midler tilovers til en passende overbalancering.

Der melder sig naturligvis ved en sådan tanke den betragtning, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har været inde

på. Hvis man kunne have sikkerhed for, at den nuværende regering ville anvende ethvert overskud, der fremkom på statsregnskabet, til konsolidering af statens økonomi, til afbetaling på gæld eller til dækning af kapitalbehov, så ville det efter min mening være mindre betænkeligt at imødekomme regeringens nu fremsatte krav om skatter. Men jeg har ikke nogen tillid til, at den høje regering har i sinde at holde igen på udgifterne. Den strøm af lovforslag, som i de sidste dage er kastet ind over os, og som altså allerede skal have virkning for det finansår, vi her taler om, er for mig en bekræftelse på, at en hvilken som helst udsigt til overskud vil forsvinde i årets løb i nye udgiftskrav.

Jeg foretrækker derfor langt en politik, som går ud på, at en del af overskuddet — jeg vil måske foretrække at sige det på den tydeligere måde: jeg foretrækker, at der disponeres over de sande forventninger, vi kan have til et overskud, på en sådan måde, at halvdelen anvendes til overbalancering og halvdelen til nedsættelse af skatter.

Jeg skal afstå fra at komme ind på, hvorledes en sådan skattepolitik skal fordeles sig over afgifter og direkte skatter. Der er andre punkter på tingets ugeplan, under hvilke det høje ting får rig anledning til at høre mit partis synspunkter vedrørende dette. Nu kan man selvfølgelig spørge, om dette vil være den rigtige politik nu af forbrugsbegrænsende hensyn. Jeg henviser til, at ifølge oversigten udgør indkomst- og formueskatterne samt indirekte afgifter i det løbende finansår 3 440 mill. kr. Disse poster ventes ifølge oversigten, der altså efter min opfattelse er i underkanten, at ville vokse med 185 mill. kr., næste år til 3 625 mill. kr. Hvis man altså giver lettelser på byrderne indenfor ca. 100 mill. kr., vil det samlede tryk dog være 85 mill. kr. højere i det kommende finansår, end det er i indeværende.

Iøvrigt vil jeg gerne tilføje, at jeg deler ganske regeringens bekymringer for de spørgsmål, som opstår, når de store fødselsårgange fra 1940erne nu skal have arbejdspladser. Jeg nærer en betydelig skepsis med hensyn til regeringens evne til at bringe de midler i anvendelse, som skal til for at løse problemerne.